

[Brorsen.]

Rigsdag angaaende Forsvarssagen, ja, nogle har hævdet, at det var et Spørgsmaal, om vi i det hele taget skulde forsvare vort Land. Jeg kunde naturligvis her henvisse til mangfoldige Udtalelser, der er fremsat af radikale og socialdemokratiske Ordførere, men hvis jeg vilde give mig til at grave i Rigsdagstidende fra den sidste Menneskealder efter Citater, vilde der ikke blive nogen Ende paa Forhandlingerne om disse Forslag, og derfor skal jeg naturligvis afstaa derfra. Jeg tror dog, det kan have sin Betydning, naar vi nu tager Afsked med et Afsnit af vor forsvarspolitiske Historie, at der siges et Par Ord om det, der i den Henseende er gaaet hen over vort Land i Aarene fra Aarhundredskiftet til nu. (*Afbrydelse: Og før*). Jeg haaber, at det ærede Medlem vil vedblive med at sige Hør, for det er naturligvis rigtigt, hvad jeg fremfører. (*Afbrydelse: Han sagde før*).

Man har fra socialdemokratisk og radikal Side den ene Gang efter den anden sagt — jeg kalder det en hul Frase —, at jo daarligere vort Forsvar kunde blive, des bedre, helst ingen Verdens Ting. Det kulminerede jo under den socialdemokratiske Regering fra 1924 til 1926. (*Rasmus Hansen: Nej, Vilhelm Lassen*). Det er dette Aarhundrede, vi taler om. (Muntherhed). Ja, De ler, mine Herrer, men De ler noget anstrengt, for De er i Dag som ingen Sinde før paa Anklagebænken, det vil jeg sige Dem. Nu ser De tilsyneladende gemyttlige ud, men jeg er aldeles overbevist om, at De inderst inde er lumsk kede af mange af de Episoder, der er forefaldet i Aarene fra Systemskiftet indtil nu.

Det kulminerede, som sagt, under den socialdemokratiske Regering fra 1924 til 1926, hvor Ministeren jo sagde: Et hvilket som helst Værn skaber Fare i Stedet for Betyggelse, jo svagere vort Værge i det hele taget kan blive, des bedre. Naar disse Talere ude paa Møder har forfægtet disse fuldkommen forsvarsnihilistiske og uforsvarlige Standpunkter over for en ukritisk Forsamling og har staaet og sagt den ene Gang efter den anden: Der er ikke det mindste i Vejen for, at vi kan spare 40—50 Mill. Kr. paa Militærbudgetterne; hvad kan vi ikke faa af Husmandsbrug, hvad kan vi ikke faa i Retning af social Forsorg for de Penge — og saa samtidig har forklaret disse Vælgerskarer, at det var mere betryggende for Landet, ja, saa er det givet, mine Damer og Herrer, at der var mange, der sagde: Ja, men saa maa vi jo følge Socialdemokrater og Radikale i deres Politik paa det militærpoli-

tiske Omraade, for naar vi kan spare i Snesevis af Millioner, og det samtidig er mere betryggende for Landet, saa er det da givet, at det er den Vej, vi maa slaa ind paa. Derfor er det, jeg siger, at de Herrer har et stort Ansvar, og jeg tror, at naar De i en stille Time vil tænke lidt tilbage paa Tiden, der svandt . . . Ja, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen er saa urolig, jeg ved vel, at han nu er blevet omvendt i den Grad, at han aldeles ikke er tilfredsstillet ved det Forslag, der her er fremkommet fra socialdemokratisk Side, det har vi set gennem Interviews i Bladene. Som sagt, jeg tror, at man, naar man tænker sig om, vil indrømme, at det er fuldkommen uforsvarlig Tale, der er ført fra den Side.

Se, forud for Verdenskrigen, omkring ved 1909-Ordningen, øjnede man jo Faren. Det kom navnlig til Orde fra de gamle Venstreførere, J. C. Christensen og Neergaard, men da blev der ogsaa smilet, da blev der ogsaa let fra socialdemokratisk og radikal Side. Man husker antagelig tydeligt, hvordan den daværende Statsminister umiddelbart før Verdenskrigen stod ved et Møde her paa Sjælland og i Anledning af disse Venstremænds Tale om, at der var Fare paa Færde, sagde: Vær rolige, der sker ingenting, det hele er i den bedste Gænge. Ja, saaledes talte de, og naturligvis kan man tage fejl, men jeg synes nok, at de skulde iklæde sig Ydmyghedens Klædebon, naar de tænker tilbage paa, hvorledes de her har handlet i Tidens Løb.

Det var sikkert heldigt, at vi fik en Ordning paa Forholdene forud for Verdenskrigen i 1914, og denne Ordning blev jo, som vi alle sammen ved, meget betydelig udbygget. Vi har jo den daværende Forsvarsminister siddende henede paa Udenrigsministerens Plads, og vi har aldrig nogen Sinde rettet Bebrejdelser mod Udenrigsminister Munch, fordi han som Forsvarsminister i sin Tid i det Øjeblik, han havde Ansvaret hængende over Hovedet, følte, at noget maatte der gøres, og derfor i de Aar, han sad som Forsvarsminister under Verdenskrigen, bidrog til, at vort Neutralitetsværn efterhaanden blev betydelig mere effektivt.

Efter Verdenskrigen, da vi var kommet ind i roligere Forhold, og da Udgifterne var gaaet saa voldsomt i Vejret — det var ikke alene paa det militære Omraade, men overalt, at Udgifterne var svulmet op —, at vi efterhaanden var naaet op paa et Udgiftsbudget paa over 600 Mill. Kr., var det en Nødvendighed for Venstreregeringen, for Ministeriet Neergaard, at gaa i Spidsen